

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **M. T. E. B.**, narozený dne X,
státní příslušnost Marocké království,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,**
sídlem Masarykova 925/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2024, č. j. KRPU-131358-21/ČJ-2024-040022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2024, č. j. KRPU-131358-21/ČJ-2024-040022, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. V žalobě žalobce vytýkal napadenému rozhodnutí nezákonnost, neboť má za to, že v jeho případě nebyl dán zákonný důvod k zajištění. Žalovaná dle žalobce nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neopatřila si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí ohledně zjištění, zda má žalobce na území EU povolený pobyt. Dle žalobce nejsou v napadeném rozhodnutí patrné úvahy, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí.
3. Žalobce zejména nesouhlasil se závěrem žalované, že nemá v Evropské unii (dále jen „EU“) pobytové oprávnění, neboť informoval žalovanou o tom, že měl v Německu udělenou ochranu. Žalobce nikdy nesdělil skutečnost, že měl pouze fikci pobytu, která již expirovala, jak uvedla v napadeném rozhodnutí žalovaná. Žalobce se domnívá, že jde o omyl, který vznikl v důsledku nepřesného tlumočení.
4. Žalobce vysvětlil svůj pobyt na území států EU tak, že v letech 2017 - 2022 pobýval na Ukrajině za účelem studia. Po začátku války v roce 2022 utekl do Německa, kde získal díky svému předchozímu pobytu na Ukrajině fikci pobytu. V červnu 2023 odjel žalobce do Maďarska, kde byl zadržen kvůli převaděčství, přitom se však dle žalobce jednalo o nedorozumění. Po propuštění v červenci 2024 zamířil zpět do Německa, aby ověřil platnost svého pobytového statutu a v případě potřeby ho obnovil, a při projíždění Českou republikou v noci z 21. na 22. července, byl zadržen a zajištěn žalovanou. Žalobce tedy nesouhlasí se závěrem žalované, že by záměrně porušoval právní předpisy a chtěl na území České republiky (resp. EU) pobývat neoprávněně. Žalobce uvedl, že jeho aktuální pobytový status v Německu ověřuje jeho právní zástupkyně (kopii jí udělené plné moci připojil k žalobě).
5. Žalobce dále uvedl, že mu bylo doručeno rozhodnutí o správním vyhoštění, které napadl odvoláním. Žalobce z výše uvedených důvodů nesouhlasí s hodnocením žalované, pokud tvrdí, že chování žalobce je nepřijatelné, jeho důvody jsou čistě ekonomické a zjištné, a pokud žalovaná v jednání žalovaného spatřuje nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a lze předpokládat, že ho nebude respektovat a nepodrobí se mu.
6. Žalobce vytýkal žalované, že ověřovala skutečnost, zda má žalobce v EU povolení k pobytu pouze v informačním systému PČR, nikoli v SIS (pozn. soudu: Schengenský informační systém) nebo v jiném společném evropském systému. Žalovaná se na osobu žalobce nijak nedotázala německé strany, ačkoli z informací uvedených žalobcem plyne, že je osobou, která utekla z Ukrajiny před válkou a v Německu jí byl udělen ochranný statut. Žalovaná tak měla povinnost bezpečně ověřit, jaký je statut žalobce v Německu, aby o tom nemohlo být jakýchkoli pochyb. Této povinnosti nedostála, čímž dle žalobce porušila § 3 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“).
7. Žalobce má rovněž za to, že závěry žalované jsou nedostatečně odůvodněné., když pouze zcela obecně konstatuje, že skutečnost, že se žalobce na území České republiky nacházel 1 den (méně než 24 hodin) bez platného povolení k pobytu a bez platného cestovního dokladu, svědčí o tom, že důvody jeho jednání jsou čistě ekonomické a zjištné, je nebezpečí, že nebude respektovat žádná opatření, neboť je mu to zcela cizí. Žalovaná však žádným způsobem nevysvětlila, v čem spočívá ekonomičnost nebo zjištnost žalobcova počínání nebo z čeho konkrétně usuzuje, že žalobce nebude rozhodnutí respektovat. Žalovaná rovněž nevysvětlila, jak tyto závěry naplňují podmínky uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, na jehož základě žalobce zajistila. Toto pochybení žalované tak má dle Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce za následek nepřezkoumatelnost této části napadeného rozhodnutí. Žalobce zdůraznil, že neměl v úmyslu v České republice pobývat nelegálně a do Německa cestoval proto, aby zjistil, v jakém stavu jeho pobyt je a případně jej obnovil.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí, neboť měla za to, že postupovala v souladu s právními předpisy a napadené rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě jej odůvodnila.
9. K namítané nedůvodnosti zajištění žalovaná shrnula okolnosti, za nichž byl žalobce zajištěn. Zdůraznila, že žalobce nedisponuje žádným cestovním dokladem ani oprávněním ke vstupu a pobytu na území států EU. Řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců bylo s žalobcem zahájeno za přítomnosti tlumočníka, přičemž žalobce v protokole o výsledku ze dne 22. 7. 2024 uvedl, že s tlumočníkem souhlasí a dobře mu rozumí. Po přečtení a přetlumočení v protokole nežádal jeho změnu ani jeho doplnění a jeho správnost potvrdil svým podpisem.
10. Žalovaná uvedla, že žalobce sám do protokolu sdělil, že poté, co ukončil výkon trestu odnětí svobody, který mu byl uložen v Maďarsku, odcestoval do Německa, kde měl sice fikci pobytu, avšak tuto již nemá. Do domovské země se však vrátit nechce, ač se jedná o zemi bezpečnou a žije tam jeho rodina.
11. Žalovaná konstatovala, že v napadeném rozhodnutí hodnotila zjištěné skutečnosti, tedy že z dosavadního jednání (i z vynaloženého úsilí) a chování žalobce je zcela zřejmé, že cílem cesty žalobce bylo Německo, kam cestoval za lepším životem, bez platného cestovního dokladu a oprávnění. Poukázala na to, že žalobce porušuje zákony na území EU, když se v Maďarsku dopustil trestného činu převaděčství a přes to, že byl odsouzen, vinu stále popírá. Žalovaná dále poukázala na to, že si byl žalobce vědom toho, jaké doklady potřebuje k legálnímu pobytu, a ač těmito nedisponoval, byl srozuměn s tím, že právní předpisy upravující pobyt v EU nelegálním způsobem obejde. Uvedeným jednáním tak dal najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území EU.
12. Žalovaná k námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu uvedla, že žalobce byl dne 22. 7. 2024 kontrolován hlídkou PČR na bývalém hraničním přechodu Petrovice-Bahratal, a to poté, co mu byl orgány BPOLi SRN odepřen vstup na území Německa. Žalobce při kontrole nepředložil hlídce PČR žádný doklad totožnosti. Následná lustrace v informačním systému Policie ČR, jejíž součástí je i lustrace v systému SIS, potvrdila, že žalobce nedisponuje žádným oprávněním ke vstupu a pobytu na území EU. Žalovaná má tak za to, že neoprávněnost vstupu a pobytu žalobce na území byla dostatečně prokázána.
13. Žalovaná dále uvedla, že zvažovala možnost uložení zvláštního opatření, přičemž došla k závěru, že k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců nelze s ohledem na zjištěné skutečnosti přistoupit. Dle žalované ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro schengenský prostor, nedisponoval. Žalobce nelegálně cestoval přes území České republiky, nic nenasvědčuje tomu, že by si žalobce mohl opatřit finanční prostředky na území České republiky. Z výpovědi žalobce se podává, že se vrátit do Maroka nehodlá a chce cestovat do Německa, o což se ostatně i dne 22. 7. 2024 pokusil. Za této situace je dle žalované odůvodněná obava, že žalobce nebude spolupracovat se správními orgány a bude se vyhýbat případnému správnímu vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Závěrem žalovaná poznamenala, že dne 22. 7. 2024 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému žalobce podal blanketní odvolání. Rovněž aktivně pokračuje příprava realizace správního vyhoštění, a nyní je na příslušných úřadech Marockého království vykonat potřebné kroky k ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobce v zákonné lhůtě podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nenavrhл konání jednání a současně soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné pro rozhodnutí věci.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 22. 7. 2024 kontrolován hlídkou odboru cizinecké policie Ústí nad Labem na bývalém hraničním přechodu Petrovice – Bahratal, poté co mu byl odepřen vstup do Spolkové republiky Německo a byl vrácen zpět do České republiky. Součástí spisu je provedení lustrace žalobce, z níž vyplývá, že žalobce není držitelem žádného oprávnění k pobytu, které by mu umožňovalo pobývat na území některého ze států EU. Součástí lustrace je i SIS – osoby a SIS – vydané doklady, v nichž k osobě žalobce nebylo ničeho nalezeno. Téhož dne, tj. dne 22. 7. 2024 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění.
19. Žalobci byl usnesením ze dne 22. 7. 2024, č. j. KRPU-131358-13/ČJ-2024-040022, ustanoven tlumočnick do jazyka anglického, s čímž žalobce souhlasil a uvedl, že mu rozumí. Do protokolu žalobce vypověděl, že je státním příslušníkem Marockého království, a trvale bydlí v Beni Mellal, kde má otce a sestru. Ze země původu vycestoval kvůli rodinným problémům a za účelem studia na Ukrajině v srpnu 2017. Na Ukrajině byl do března 2022 a kvůli válce odjel autem se svým kamarádem do Lipska v Německu. Protože měl na Ukrajině „pobytovou kartu“, dostal v Německu „fikci pobytu“. V červnu 2023 odjel do Maďarska s úmyslem prodat automobil, zde však byl zadržen policií, byl odsouzen za převaděčství k trestu odnětí svobody a propuštěn 10 dní před zadržením na česko-německých hranicích. Trval na to, že se trestné činnosti, za níž byl odsouzen, nedopustil. Uvedl, že Českou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

republikou pouze projížděl, jeho cílovou zemí bylo Německo. Dále uvedl, že si je vědom toho, že smí na území členských států EU vstoupit pouze s platným cestovním pasem a oprávněním k pobytu. V České republice ani jiné zemi EU nikoho blízkého nemá, k České republice jej neváží žádné ekonomické, kulturní či společenské vazby. Povolen pobyt („fiktivní pobyt“) měl v Německu, ale již ho nemá. V zemi původu má rodinné problémy se svým strýcem kvůli majetku, který mu v případě návratu hrozí fyzickou likvidací. Jiný důvod, který by mu bránil v návratu do vlasti, nemá. Žije v bezpečné části země, ale vrátit se tam nechce. Disponoval částkou 60 EUR, neznal nikoho, kdo by za něho složil finanční záruku či zaplatil ubytování. Protokol obsahuje dovětek, podle něhož žalobce prohlásil, že to je vše, co může k dané věci uvést, že nemá námitek proti obsahu protokolu, a že nežádá provedení jeho změn ani doplnění.

20. Dne 22. 7. 2024 žalovaná vydala napadené rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění. Z obsahu správního spisu soud též zjistil, že rozhodnutím ze dne 22. 7. 2024, č. j. KRPU-131358-26/ČJ-2024-040022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, které dosud nenabývalo právní moci, neboť žalobce proti němu podal (dosud blanketní) odvolání. Rozhodnutím o správním vyhoštění byl žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců vyhoštěn s tím, že mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace po dobu dvou let od dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Rozhodnutím byla žalobci současně stanovena doba k vycestování, a to třicet dnů od jeho právní moci s tím, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.
21. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v jeho nedostatečném odůvodnění naplnění podmínek uvedených v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
22. Lze připustit, že závěr žalované o tom, že jednání žalobce je čistě ekonomické a ziskové, nemá oporu ve správním spise, neboť tento závěr z ničeho nevyplývá. Žalobce o ničem takovém nevypovídal a žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí tento závěr nepodporuje. Nicméně toto neprokázané tvrzení nemělo žádný vliv na přezkoumatelnost úvah žalované, které ji dovedly k závěru o naplnění zákonných požadavků pro zajištění žalobce, stanovených v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
23. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. Dle názoru soudu žalovaná ohledně splnění uvedených zákonných podmínek v bodě 21. tohoto rozsudku zmíněným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí v projednávané věci dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění. Žalovaná se na straně 5-6 napadeného rozhodnutí zabývala nedostatečností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců v případě žalobce. Dále žalovaná popsala konkrétní důvody (dosavadní jednání žalobce), v nichž spatřuje nebezpečí, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když sám vyjádřil úmysl nevrátit se do země původu a z jeho jednání je zjevný úmysl neopustit území České republiky. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.
25. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že žalovaná vydala napadené rozhodnutí na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, když neověřovala skutečnost, zda má žalobce v EU povolení k pobytu v SIS. Tato námitka je v rozporu s obsahem spisu. Jednak, jak uvedla žalovaná informace obsažené v SIS jsou součástí informačního systému Policie ČR. Je tomu tak bezpochyby proto, že Policie ČR je správcem národní součásti SIS. A jednak z obsahu spisu vyplývá, že v provedené lustraci jsou zaznamenány veškeré evidence, které lustrací v daném případě prošly. U každé evidence, která mohla být (vzhledem k nedoložení průkazu totožnosti žalobce) v daném případě podrobena lustraci, je zřejmý výsledek lustrace. V evidenci „SIS – osoby“ tak je uvedeno, že u osoby žalobce nebylo v evidenci nic vyhledáno. Stejný výsledek byl dosažen i u evidence „SIS – vydané doklady“. Je tedy evidentní, že žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí zajistila údaje ze všech pro daný případ dostupných evidencí, tedy včetně evidence SIS. Nadto žalobce ani netvrdil, že by v době zajištění disponoval jakýmkoliv platným oprávněním, který by mu zajišťoval povolení pohybu na území členských států EU. V podstatě ani netvrdil, jaké skutečnosti měly být dalšími lustracemi či jinými důkazy prokázány.
26. Pokud žalobce žalované vytýkal, že si sama z úřední povinnosti nezajistila od německých orgánů zda a jaké má žalobce v Německu pobytové oprávnění, pak žalovaná nepochybila, pokud takovou zprávu nevyžadovala a neučinila ji součástí podkladů pro své rozhodnutí. Předně proto, že veškeré pro věc podstatné informace ohledně žalobce čerpala ze SIS, do níž, jakožto společné databáze, vkládají příslušné vnitrostátní orgány (policie a pohraniční stráž) zemí schengenského prostoru (tedy včetně Německa), veškeré své záznamy o osobách. Pokud by tedy měly německé orgány o osobě žalobce jakékoli informace, které by jej opravňovaly k pohybu na území schengenského prostoru, pak by byly německými vnitrostátními orgány do SIS zaznamenány. Tak tomu ovšem v daném případě nebylo, neboť žalobce databází SIS vůbec neprochází. Dalším důvodem nadbytečnosti takové zprávy je skutečnost, že sám žalobce ve své výpovědi uvedl, že měl pobytové oprávnění v Německu, ale již je nemá. Tvzení žalobce o nepřesném překladu jeho sdělení považuje soud s ohledem na všechny ostatní zjištěné skutečnosti, prohlášení žalobce, že rozumí anglickému jazyku, resp. ustanovené tlumočníci, a že nemá námitek proti obsahu protokolu a nežádá provedení jeho změn ani doplnění, za účelové.
27. Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že nejsou naplněny zákonné požadavky pro zajištění pouze proto, že žalobce cestoval členskými zeměmi EU za účelem ověření, zda mu stále svědčí statusový pobyt v Německu, který v této zemi získal z důvodu válečného konfliktu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na Ukrajině. Tyto informace mu mohly být poskytnuty bez nutnosti osobní přítomnosti na území členské země EU, a to tím spíše v situaci, kdy se o zjištění této informace obrátil na právní zástupkyni, jak žalobce tvrdí. Soud se zcela ztotožňuje s žalovanou, pokud v napadeném rozhodnutí konstatovala, že pro žalobce platily pro jeho vstup na území členských států podmínky, stanovené v čl. 6 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), tedy že musí mít platný cestovní doklad, který jej opravňuje k překročení hranice a splňuje další stanovená kritéria a pokud není držitelem platného povolení k pobytu nebo platného dlouhodobého víza, musí mít platné vízum. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplňoval ani podmínku existence platného cestovního pasu ani podmínku platného víza či platného povolení k pobytu či platného dlouhodobého víza, nelze než učinit závěr, že jeho vstup na území České republiky byl neoprávněný, přičemž důvody uváděné žalobcem ke vstupu na území nejsou relevantní. Jestliže za této situace bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, pak bylo pro posouzení věci v tomto řízení pouze podstatné, zda byly splněny zákonné podmínky pro zajištění žalobce.

28. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že jsou u žalobce dány důvody pro jeho zajištění, uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. S tímto závěrem žalované se soud zcela ztotožňuje.
29. Výkladem podmínek zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud. Konstatoval, že okolnosti, které zakládají důvodné podezření, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, mohou spočívat také v tom, že cizinec vyjádřil záměr pokračovat v cestě přes území jiných členských států Evropské unie, aniž by byl držitelem oprávnění k pobytu v rámci EU (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52, publikované ve Sbírce NSS pod č. 3429/2016, bod 33, ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Azs 25/2019-23, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, publikované ve Sbírce NSS pod č. 3559/2017, bod 37).
30. Již ze znění § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců musí být upřednostněno před zajištěním cizince ze předpokladu, že cizinec bude schopen splnit povinnost plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011-50, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, nebo ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014-20, jakož i již zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, body 28 a 29). Podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců se zvláštní opatření neuloží, pokud je zjevné, že cizinec má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
31. V posuzovaném případě dal žalobce jak při svém výslechu, tak i v žalobě zcela jednoznačně najevo, že nemá v úmyslu vracet se zpět do země svého původu, ale jeho úmyslem je pokračovat v cestě do Německa za účelem zjištění jeho pobytového statusu, resp. za účelem získání jiného pobytového oprávnění v Německu, aby se naučil německý jazyk a mohl zde pokračovat ve studiu. Tento svůj plán má v úmyslu uskutečnit přesto, že není držitelem žádného cestovního pasu ani platného víza či platného povolení k pobytu či platného dlouhodobého víza; a přesto, že si je povinnosti držení těchto dokladů pro oprávněný vstup Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na území členských zemí EU vědom. Nelze rovněž přehlédnout fakt, na který žalovaná v napadeném rozhodnutí rovněž poukázala, že žalobce není ochoten přijmout a respektovat rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení. Ač byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v Maďarsku za trestný čin převaděčství, svou vinu stále popírá a svou účast na této trestné činnosti posuzuje toliko jako „nedorozumění“. Bezprostředně po propuštění z výkonu trestu pak znovu porušuje právní předpisy členských zemí EU, když bez jakýchkoli dokladů a povolení ke vstupu se pohybuje napříč zeměmi EU s úmyslem zůstat v Německu. Pakliže za této situace dospěla žalovaná k závěru, že u žalobce je nebezpečí, že by svým jednáním mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, pak tomuto právnímu posouzení nelze ničeho vytknout. Stejně správný je závěr žalované, že s ohledem na uvedené zjištěné skutečnosti nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, a že nezbyvalo než přistoupit k zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění.

32. Vzhledem k tomu, že soud neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek a neshledal pochybení žalované ani ve stanovené délce trvání zajištění (90 dnů), která byla určena v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud výrokem II. vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 21. srpna 2024

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.